

ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับความผิดฐานทำร้ายร่างกาย¹

ปณณวิช สิงธานี²

กฎหมายอาญาเป็นกฎหมายที่ระบุถึงความผิด และบทลงโทษที่ใช้บังคับกับประชาชนในรัฐ โดยได้กำหนดประเภทของความผิดทางอาญาไว้ 2 ประเภท ได้แก่ ความผิดอาญาแผ่นดินและความผิดอันยอมความได้ การแบ่งประเภทของคดีอาญาดังกล่าวทำให้เกี่ยวข้องถึงการดำเนินคดี ประเทศไทยได้มีการดำเนินคดีอาญาโดยรัฐควบคู่กับการดำเนินคดีอาญาโดยผู้เสียหาย จากหลักการและเหตุผลของมาตรา 28 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ที่ได้กำหนดให้อำนาจบุคคลในการฟ้องคดีอาญาได้แก่ 1) พนักงานอัยการ 2) ผู้เสียหาย โดยอำนาจดำเนินคดีของบุคคลทั้งสองประเภท ต้องพิจารณาลักษณะของการกระทำความผิดอาญา³ ซึ่งในกรณีที่เป็นความผิดอาญาแผ่นดิน หรือความผิดที่ไม่ยอมความได้นั้นต้องเข้าสู่กระบวนการของศาล แต่ความผิดที่ยอมความได้ หรือความผิดต่อส่วนตัวนั้น คู่กรณีอาจตกลงยอมความกันทำให้ไม่ต้องมีการดำเนินคดีขึ้นศาล ปัจจุบันการดำเนินกระบวนการยุติธรรมต้องประสบปัญหาจำนวนปริมาณคดีที่เพิ่มมากขึ้น ส่งผลให้มีคดีค้างอยู่ในชั้นดำเนินการของพนักงานอัยการและศาล และส่วนใหญ่เป็นคดีอาญาแผ่นดินหรือคดีที่ยอมความไม่ได้เป็นจำนวนมาก นั้นย่อมหมายถึงคดีทุกคดีที่ยอมความไม่ได้จะต้องเข้าสู่กระบวนการยุติธรรม ผู้ศึกษาจึงได้ศึกษาในความผิดฐานทำร้ายร่างกายในสามประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง ปัญหาการกำหนดให้ความผิดฐานทำร้ายร่างกายเป็นความผิดอาญาแผ่นดิน ความผิดฐานทำร้ายร่างกายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295 เป็นความผิดอาญาแผ่นดิน ซึ่งหมายความว่าความผิดฐานทำร้ายร่างกายนั้นแม้ผู้เสียหายจะยอมความแต่ก็ไม่มีผลให้คดียุติ เพราะการกระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกายตามมาตรา 295 ประมวลกฎหมายอาญา เป็นความผิดอาญาแผ่นดิน โดยคดีความผิดอาญาแผ่นดินนั้นเป็นความผิดที่รัฐเป็นผู้เสียหาย และเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชนคู่ความจะไปทำความตกลงยอมความกันไม่ได้ แม้ว่าคู่ความจะได้ทำการยอมความหรือถอนฟ้องคดีไปแล้ว พนักงานสอบสวนยังอาจดำเนินคดีเอาผิดกับผู้ต้องหาได้ เช่น กรณีทำร้ายร่างกายกันเพียงเล็กน้อย คู่กรณีจะตกลงกันได้ และไม่ประสงค์จะดำเนินคดีต่อไป เช่นนี้คดีไม่อาจยุติได้พนักงานอัยการต้องดำเนินคดีต่อไป จากการศึกษาภาพรวมที่เกิดขึ้นในปี 2565/2566 (ข้อมูล สดช. เก็บระหว่างวันที่ 1

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับความผิดฐานทำร้ายร่างกายโดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ พิมพิจ รื่นเริง และกรรมการสอบ คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปริดา โชติมานนท์ และรองศาสตราจารย์ ดร. ปวีศร เลิศธรรมเทวี

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนภูมิภาค) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

³ สรุศักดิ์ ลิขิตทวีวัฒนกุล, ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ฉบับอ้างอิง, (กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2566), หน้า 198.

ต.ค. 65 ถึง 30 ก.ย. 66) ความผิดฐานทำร้ายร่างกายมากที่สุด 6,985 คดี รองลงมา พยายามฆ่า 1,732 คดี⁴ จะเห็นได้ว่า ความผิดฐานทำร้ายร่างกายเป็นความผิดหนึ่งที่ทำให้จำนวนปริมาณคดีต้องเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมเป็นจำนวนมาก แสดงให้เห็นว่าบทบัญญัติส่วนมากเป็นความผิดอาญาแผ่นดินซึ่งส่งผลกระทบต่อปริมาณคดีที่ต้องเข้าสู่กระบวนการยุติธรรม เมื่อจำนวนคดีที่เข้าสู่ระบบมีปริมาณมากจึงเกิดปัญหาอย่างยิ่งต่อการบริหารกระบวนการยุติธรรมตั้งแต่ชั้นพนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ ศาลตลอดจนราชทัณฑ์ จะเห็นได้ว่าโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295 ที่เป็ความผิดที่รัฐให้สิทธิผู้เสียหายดำเนินการตามที่กฎหมายให้อำนาจไว้ และการระวางโทษที่ไม่สูงซึ่งย่อมนตีความได้ถึงวัตถุประสงค์ของการลงโทษเพียงการข่มขู่ยับยั้งเท่านั้น

ข้อเสนอแนะ ผู้ศึกษาเห็นว่าควรแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295 โดยเพิ่มเติมวรรคท้าย ดังนี้ มาตรา 295 “ผู้ใดทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจของผู้อื่นนั้น ผู้นั้นกระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกาย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี ปรับไม่เกินสี่หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

หากการกระทำตามวรรคแรกเป็นการกระทำที่ไม่ร้ายแรง เมื่อพิจารณาจากอาวุธที่ใช้และลักษณะของบาดแผล ให้ถือว่าเป็นความผิดอันยอมความได้”

ประเด็นที่สอง ปัญหาการกำหนดโทษความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้รับบุตรบุญธรรม การกระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกาย ตามมาตรา 295 นั้น ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสี่หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ สำหรับเหตุที่กำหนดให้การทำร้ายร่างกายบุพการี ถือเป็นเหตุลดโทษอย่างหนึ่งก็เพราะว่าถือเป็นความผิดที่ร้ายแรงมาก แสดงถึงความโหดร้ายอกตัญญูของผู้กระทำ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 296 ความผิดฐานทำร้ายร่างกาย เป็นกรณีเหตุการณ์ซึ่งบัญญัติว่า “ผู้ใดกระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกาย ถ้าความผิดนั้น มีลักษณะประการหนึ่งประการใดซึ่งบัญญัติไว้ในมาตรา 289 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”⁵ แต่กรณี “บุตรบุญธรรม” ทำร้ายร่างกาย “ผู้รับบุตรบุญธรรม” ซึ่งในปัจจุบันบุตรบุญธรรมนั้นจะต้องรับผิดตามมาตรา 295 คือ โทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสี่หมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับเท่านั้น เนื่องจากบุตรบุญธรรมแม้จะจดทะเบียนโดยชอบแล้ว ก็ไม่ถือว่าเป็นผู้สืบสันดาน จึงไม่มีความผิดตามมาตรา 296 ที่จะต้องรับโทษหนักขึ้นจากมาตรา 295 โดยไม่ถือว่าเป็นเหตุการณ์ที่ลงโทษตามมาตรา 296 ได้ อย่างไรก็ตามในกรณีดังกล่าวต้องพิจารณาถึงกรณีที่ผู้กระทำความผิดเป็นบุคคลที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับผู้เสียหายในฐานะของบุตรบุญธรรมกับผู้รับบุตรบุญธรรม ซึ่งตามกฎหมายถือว่าเกิดจากความสมัครใจที่จะเลี้ยงดู โดยผ่านขั้นตอนของกฎหมายอย่างชัดเจน คือ ต้องมีการจดทะเบียนรับบุตรบุญธรรมตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

⁴ ไทยรัฐ, เปิดสถิติอาชญากรรม 2566 เพิ่มขึ้น แต่อาจยังไม่สะท้อนความเป็นจริง, [Online]. Available URL: www.thairath.co.th/scoop/infographic/2752159,2566 (มิถุนายน, 11)

⁵ ทวีเกียรติ มินะกนิษฐ, ประมวลกฎหมายอาญา ฉบับอ้างอิง, (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2566), หน้า 256.

นอกจากนี้เมื่อได้รับบุตรบุญธรรมแล้วย่อมมีผลทำให้บิดามารดาเดิมสิ้นอำนาจปกครอง และบุตรบุญธรรมยังมิฐานะอย่างเดียวกับบุตรที่ชอบด้วยกฎหมายของผู้รับบุตรบุญธรรม ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1598/28 ซึ่งหมายความว่า การรับบุตรบุญธรรมต้องรับภาระแทนบิดามารดาที่แท้จริง อีกทั้งบุตรบุญธรรมยังได้รับสิทธิต่าง ๆ รวมถึงการรับมรดกในฐานะผู้สืบสันดาน เสมือนเป็นบุตรที่ชอบด้วยกฎหมาย จึงสมควรจะกำหนดให้การทำร้ายร่างกาย “ผู้รับบุตรบุญธรรม” ถือเป็นเหตุจูงใจอย่างหนึ่งด้วย โดยถือเป็นความผิดที่ร้ายแรงมาก แสดงถึงความโหดร้ายอกตัญญูของผู้กระทำ เนื่องจากกฎหมายเห็นว่า นอกจากชีวิตมนุษย์แล้ว ตามหลักศาสนาและตามขนบธรรมเนียมประเพณีของไทยที่มีมาแต่โบราณ ถือว่าบุตรหลานจะต้องกตัญญูรู้คุณ บิดา มารดา ปู่ย่า ตายาย ทวด ซึ่งเป็นบุพการี⁶ ดังนั้น บุคคลใดทำร้ายร่างกาย “ผู้รับบุตรบุญธรรม” จึงควรต้องได้รับโทษหนักกว่าปกติเสมือนกับทำร้ายร่างกายบุพการี

จากการศึกษากฎหมายของสาธารณรัฐฝรั่งเศส จะเห็นได้ว่า หากเป็นการทำร้ายร่างกายบิดามารดาที่ชอบด้วยกฎหมาย หรือตามความเป็นจริง หรือเป็นบิดามารดาที่มาจากการรับบุตรบุญธรรม (The Adoptive Father or Mother) จะถือเป็นกรณีเหตุจูงใจในความผิดฐานทำร้ายร่างกายตามประมวลกฎหมายอาญา อย่างไรก็ตามแม้จะมีได้มีการเขียนไว้เฉพาะ โดยชัดแจ้งแต่ก็ได้้นำบทลงโทษมาเป็นมาตรการอย่างหนึ่งในการยับยั้งและป้องกันอาชญากรรมโดยหากมีการกระทำอันเข้ากรณีเหล่านี้ผู้กระทำจะต้องได้รับโทษหนักขึ้นกว่าการทำร้ายร่างกายตามปกติ และยังได้มีการกำหนดโทษจำคุกกรณีเหตุจูงใจในความผิดฐานทำร้ายร่างกายสมาชิกบุคคลในครอบครัวเพราะเหตุมีหน้าที่จะต้องดูแล ซึ่งมีโทษจำคุก 20 ปี⁷

ข้อเสนอแนะ ควรเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 296/1 โดยมีข้อความดังต่อไปนี้ “ผู้ใดกระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกาย บิดามารดาที่มาจากการรับบุตรบุญธรรม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

ประเด็นที่สาม ปัญหาการกำหนดโทษความผิดฐานร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้อื่น การกระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกายตามมาตรา 295 หากมีผู้กระทำตั้งแต่สองคนขึ้นไป หรือเป็นการกระทำที่ร่วมกันทำร้ายร่างกาย ผู้กระทำย่อมมีความผิดเพียงเป็นตัวการในความผิดฐานทำร้ายร่างกาย ตามมาตรา 295 ประกอบมาตรา 83 ซึ่งบัญญัติว่า “ในกรณีความผิดใดเกิดขึ้นโดยการกระทำของบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป ผู้ที่ได้ร่วมกระทำความผิดด้วยกันนั้นเป็นตัวการ ต้องระวางโทษตามที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น” หมายความว่า โทษที่ผู้ร่วมกระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกาย คือ โทษตามมาตรา 295 “ผู้ใดทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กาย หรือจิตใจของผู้อื่นนั้น ผู้นั้นกระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกาย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสี่หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ” จากการศึกษาถือว่าเป็นโทษที่ไม่รุนแรงมากหากพิจารณาการกระทำที่ได้กระทำต่อผู้ถูกกระทำ และเมื่อพิจารณาจากผลของการกระทำที่

⁶ หยุด แสงอุทัย, กฎหมายอาญา ภาค 2-3, (กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2556), หน้า 188.

⁷ รัชชานนท์ ยวนกะเปา, “การกำหนดเหตุจูงใจในความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้อยู่ภายใต้อำนาจด้วยประการอื่นใด”, วิทยานพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ปริทัศน์ พนมยงค์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์, 2565, หน้า 43

ผู้กระทำได้กระทำต่อ จากกรณีดังกล่าวหากมีการร่วมกันทำร้ายร่างกายตามประมวลกฎหมายอาญาก็มีบทลงโทษสูงสุดไม่เกินความผิดฐานทำร้ายร่างกาย ถือว่าต้องรับผิดเสมือนตัวการซึ่งบทลงโทษก็ไม่ต่างจากการกระทำผิดโดยคนเดียว พิจารณาจากลักษณะของการกระทำมีลักษณะร้ายแรงที่เกิดแก่ผู้ถูกระทำ และเป็นการกระทำที่ร่วมกันทำร้ายร่างกายซึ่งอาจส่งผลให้ผู้กระทำนั้นได้รับอันตราย การกระทำที่ไม่เกรงกลัวต่อกฎหมาย และเมื่อพิจารณาประมวลกฎหมายอาญาที่ได้มีการบัญญัติให้การกระทำที่มีบุคคลเข้ามาร่วมกระทำความผิดต้องรับโทษหนักขึ้น เช่น ความผิดฐานโทรมหญิง ความผิดฐานข่มขืนใจผู้อื่นร่วมกัน กระทำตั้งแต่ 5 คนขึ้นไป (มาตรา 309 วรรคสอง) ถือว่านำจำนวนผู้กระทำผิดมาเป็นหลักในการพิจารณาในการกำหนดโทษ ดังนั้น จึงควรเพิ่มโทษกรณีการกระทำที่เข้าลักษณะร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้อื่น จะต้องรับโทษหนักขึ้น

จากการศึกษากฎหมายของสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี ความผิดฐานทำร้ายร่างกายได้มีการบัญญัติไว้ใน The German Penal Code of 1993 โดยบัญญัติไว้ในบทที่ 17 เรื่องความผิดต่อร่างกาย เรื่องเหตุฉกรรจ์ “หากเป็นการกระทำโดยใช้อาวุธมีด หรือเครื่องมือ หรือมีผู้ร่วมกระทำความผิดกว่า 2 คนระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือน - 10 ปี หรือปรับหรือทั้งจำทั้งปรับ และแม้แต่พยายามกระทำความผิด ก็ต้องได้รับโทษ ตามมาตรา 224 ด้วย เห็นได้ว่ากฎหมายของสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี นั้นหากกระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกายที่มีผู้ร่วมกระทำความผิดกว่า 2 คนระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือน - 10 ปี หรือปรับหรือทั้งจำทั้งปรับ โดยแยกออกเป็นบทบัญญัติเฉพาะจากมาตรา 223 ที่บัญญัติว่า การทำร้ายร่างกายได้รับบาดเจ็บ..ผู้ใดเจตนาทำให้เกิดความเสียหายต่อร่างกายผู้อื่น หรือทำให้เสื่อมเสียแก่สุขภาพ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือปรับ...”⁸ อีกทั้งประมวลกฎหมายอาญาของสาธารณรัฐฝรั่งเศส ตามมาตรา 222-3 ยังได้กำหนดว่า ...หากเป็นการทำร้ายร่างกายคู่นั้น หรือโดยการกระทำของบุคคล หรือผู้สมคบ (Accomplices) ตั้งแต่ 2 คน หรือเป็นการกระทำโดยไตร่ตรองไว้ก่อน (Premeditation) กระทำเป็นการกระทำผิดที่เข้ากรณีอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่กล่าวไว้ผู้กระทำจะต้องได้รับโทษจำคุก 20 ปี ดังนั้น จากการศึกษากฎหมายของไทยและสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี สาธารณรัฐฝรั่งเศส ผู้ศึกษาเห็นจึงควรเพิ่มโทษกรณีการกระทำที่เข้าลักษณะร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้อื่น จะต้องรับโทษหนักขึ้น โดยควรพิจารณาการกำหนดโทษจากจำนวนผู้กระทำผิดประกอบด้วย

ข้อเสนอแนะ ควรเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 296/2 โดยมีข้อความดังต่อไปนี้ “ผู้ใดกระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกาย หากเป็นการกระทำที่มีผู้ร่วมกระทำความผิดกว่า 2 คนต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

ประเด็นที่สี่ ปัญหาการกำหนดโทษความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นโดยมีหรือใช้อาวุธ โดยที่ความผิดฐานทำร้ายร่างกายตามมาตรา 295 ที่บัญญัติว่า “ผู้ใดทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจของผู้อื่นนั้น ผู้นั้นกระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกาย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับ

⁸ รัชชานนท์ ขวนกะเปา, เรื่องเดียวกัน, หน้า 45

ไม่เกินสี่หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”⁹ แต่ไม่ปรากฏว่าหากเป็นการกระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่น โดยผู้กระทำความผิดหรือใช้อาวุธในการทำร้ายร่างกายด้วย อย่างไรก็ตามความผิดฐานทำร้ายร่างกาย ตามมาตรา 295 หากได้กระทำโดยมีหรือใช้อาวุธ เมื่อพิจารณาที่ตัวผู้เสียหายย่อมเห็นถึงความเสี่ยงภัยที่อาจเกิดขึ้นต่อชีวิต เนื่องจากวัตถุประสงค์ของความผิดต่อร่างกาย คือ เพื่อกู้มครองบุคคลจากอันตรายแก่กาย และเมื่อพิจารณาถึงเจตนาของผู้กระทำแล้ว แสดงให้เห็นได้ว่าเป็นอันตรายต่อสังคม การลงโทษทางอาญาควรจะพิจารณาที่เจตนาของผู้กระทำเป็นสำคัญ จึงต้องพิจารณาวัตถุประสงค์ของการลงโทษที่ต้องการเพื่อเป็นการข่มขู่ หรือยับยั้งผู้อื่นที่จะกระทำความผิดลักษณะนี้มีความเกรงกลัวต่อกฎหมาย จากการศึกษากฎหมายของสาธารณรัฐฝรั่งเศส และสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีก็ได้กำหนดให้ทำร้ายร่างกายหากเป็นการกระทำโดยใช้อาวุธ เป็นเหตุจรรยาในความผิดฐานทำร้ายร่างกาย สาธารณรัฐฝรั่งเศส บัญญัติไว้ใน Nouveau Code Penal 1994 แม้จะมีได้มีการเขียนไว้เฉพาะ โดยชัดแจ้งแต่ก็ได้นำบทลงโทษมาเป็นมาตรการอย่างหนึ่งในการยับยั้งและป้องกันอาชญากรรมโดยหากการทำร้ายร่างกายนั้นเป็นการกระทำโดยใช้อาวุธ จะรับโทษหนักขึ้นกว่าการทำร้ายร่างกายทั่วไป และสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี ได้กำหนดไว้ใน The German Penal Code of 1993 มาตรา 225 หากเป็นการกระทำโดยใช้อาวุธมีด หรือเครื่องมือ...ระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือน - 10 ปี หรือปรับหรือทั้งจำทั้งปรับ ดังนั้นจากการศึกษากฎหมายต่างประเทศข้างต้นนั้น ควรจะกำหนดให้การกระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกายโดยมีหรือใช้อาวุธขณะกระทำความผิดผู้กระทำจะต้องได้รับโทษหนักขึ้น

ข้อเสนอแนะ ควรเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 296/3 โดยมีข้อความดังต่อไปนี้ “ผู้ใดกระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกาย หากเป็นการกระทำโดยมี หรือใช้อาวุธมีด หรือเครื่องมือ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

เมื่อได้มีการแก้ไขดังกล่าวก็ทำให้ผู้กระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่น โดยมีหรือใช้อาวุธได้รับโทษหนักขึ้นกว่าการทำร้ายร่างกายตามปกติ

⁹ ทวีเกียรติ มินะกนิษฐ, กฎหมายอาญา:ภาคความผิดและโทษ, (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2565), หน้า 45.

เอกสารอ้างอิง

ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ, **ประมวลกฎหมายอาญา ฉบับอ้างอิง**, กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2565

_____. **กฎหมายอาญา: ภาควิชาความผิดและโทษ**, กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2565

ไทยรัฐ, **เปิดสถิติอาชญากรรม 2566 เพิ่มขึ้น แต่อายังไม่สะท้อนความเป็นจริง**, [Online]. Available URL:

www.thairath.co.th/scoop/infographic/2752159,2566 (มิถุนายน, 11)

รัชชานนท์ ขวนกะเปา. “การกำหนดเหตุการณ์ในคดีฐานทำร้ายร่างกายผู้อยู่ภายใต้อำนาจด้วยประการอื่นใด”. วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ปริทัศน์ มหามงคล มหาวชิราวุธราชวิทยาลัย, 2565.

สุรศักดิ์ ลิขสิทธิ์วัฒนกุล, **ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ฉบับอ้างอิง**, กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2566.

หยุด แสงอุทัย, **กฎหมายอาญา ภาค 2-3**, กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2556.